

M.L. STEDMAN

THE LIGHT BETWEEN OCEANS

(Het licht van de zee)

Een kinderloos echtpaar vindt een baby...
en neemt een noodlottige beslissing

Eerste druk 2012
Vijfde druk 2016

ISBN 978-90-225-7509-3
ISBN 978-94-6023-285-5 (e-book)
NUR 302

Vertaling: Annemarie Lodewijk
Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagbeeld: © 2016 Storyteller Distribution Co., LLC
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

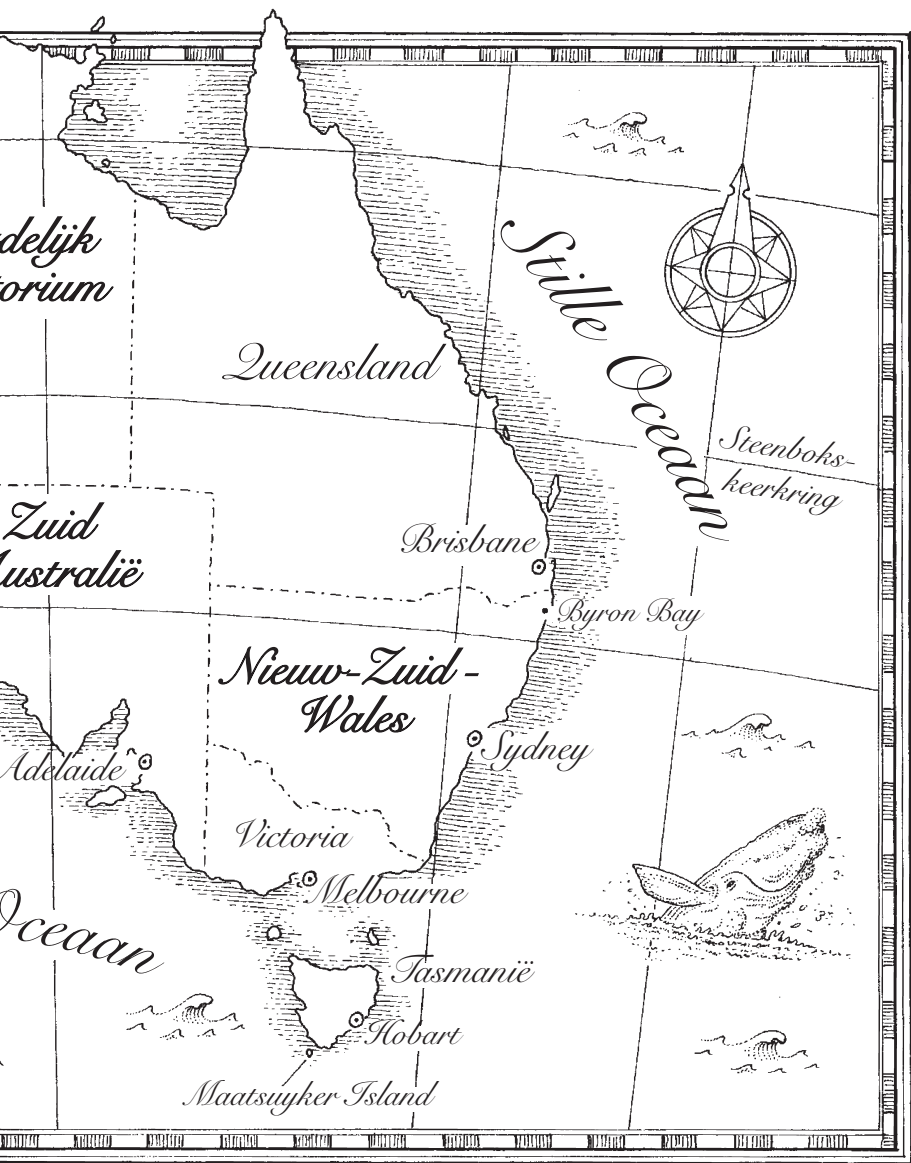
© 2012 by M.L. Stedman
Nederlandstalige uitgave © 2012 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan mijn ouders

Australië

delijk
orium

Queensland

Stille
Oceaan

Steenboks-
keerkring

Zuid
Australië

Brisbane

Byron Bay

Nieuw-Zuid-
Wales

Sydney

Adelaide

Victoria

Melbourne

Oceaan

Tasmanie

Hobart

Maatsuyker Island

DEEL EEN

27 april 1926

Op de dag van het wonder zat Isabel op haar knieën aan de rand van het klif het kleine, pas gemaakte kruis van drijfhout te verzorgen. Een enkele dikke wolk dreef traag langs de aprilhemel, die zich boven het eiland uitstreckte als een spiegel van de oceaan eronder. Isabel sprenkelde nog wat water en klopte de aarde aan rond het rozemarijnstruikje dat ze zojuist had geplant.

‘... en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze,’ fluisterde ze.

Een ogenblik lang meende ze in gedachten een baby te horen huilen. Ze zette de illusie van zich af en liet haar blik afdwalen naar een school walvissen die in de richting van de kust zwommen om in het warmere water te kalveren en nu en dan hun staartvinnen door het wateroppervlak prikten als naalden door een borduurwerk. Weer hoorde ze het kindergehuil, iets luider ditmaal op de vroege ochtendbries. Onmogelijk.

Vanaf deze kant van het eiland was er alleen maar onmetelijkheid, helemaal tot Afrika. Hier ging de Indische Oceaan over in de Zuidelijke Oceaan en samen strekten zij zich als een eindeloos tapijt uit aan de voet van de kliffen. Op dagen als deze leek het water zo stevig dat ze het gevoel kreeg helemaal naar Madagascar te kunnen lopen in een tocht van blauw op blauw. De andere kant van het eiland blikte gemelijk achterom in de richting van het Australische vasteland bijna honderdzes-tig kilometer verderop; het hoorde er niet echt bij, maar kon er ook niet los van worden gezien, als hoogste van een rij onderzeese bergen die van de oceaanbodem oprezen als tanden uit een grillig gevormd

kaakbeen, wachtend om onschuldige schepen te verslinden op hun laatste spurt naar de veilige haven.

Bij wijze van genoegdoening beschikte het eiland – Janus Rock – over een vuurtoren, die met zijn lichtbundel een mantel van veiligheid van bijna vijftig kilometer verschaftte. Elke nacht gonsde de lucht van het regelmatige gebrom van de lantaarn die draaide, draaide, draaide; onpartijdig, zonder verwijt aan de rotsen of angst voor de golven, klaar om waar nodig redding te bieden.

Het huilen hield aan. In de verte kletterde de deur van de vuurtoren dicht en Toms lange gestalte verscheen op de galerij terwijl hij met zijn verrekijker het eiland afspeurde. ‘Izzy,’ riep hij, ‘een boot!’ en hij wees naar de baai. ‘Op het strand... een boot!’

Hij verdween en kwam even later op de begane grond weer tevoorschijn. ‘Zo te zien zit er iemand in,’ riep hij. Isabel rende hem zo goed en zo kwaad als het ging tegemoet en hij hield haar arm vast terwijl ze over het steile, uitgesleten pad afdaalden naar het kleine strand.

‘Ja hoor, het is een boot,’ zei Tom. ‘En... O, Jezus! Er zit een vent in, maar...’

De gestalte lag roerloos, in elkaar gezakt over het bankje, terwijl het huilen maar aanhield. Tom rende op het bootje af en probeerde de man te wekken alvorens de ruimte in de boeg waar het geluid vandaan kwam te doorzoeken. Hij haalde er een wollen bundeltje uit tevoorschijn: een zacht lavendelblauw damesvest dat om een piepklein, huilend kindje was gewikkeld.

‘Godallemachtig!’ riep hij uit. ‘Godallemachtig, Izzy. Het is...’

‘Een baby! O, goeie god! O, Tom! Tom! Hier, geef hem aan mij!’

Hij overhandigde haar het bundeltje en deed een nieuwe poging de vreemdeling tot leven te wekken – geen polsslag. Hij wendde zich tot Isabel, die het piepkleine wezentje onderzocht. ‘Hij is dood, Izz. De baby?’

‘Die mankeert niets, zo te zien. Geen verwondingen of bloeduitstoringen. Maar zo klein!’ zei ze, waarna ze zich liefkozend tot het kind richtte: ‘Stil maar, stil maar. Je bent nu veilig, kleintje. Je bent veilig, mooi kindje.’

Tom stond doodstil naar het lichaam van de man te kijken. Om zeker te weten dat hij niet droomde, kneep hij zijn ogen heel even stijf dicht en deed ze toen weer open. De baby was opgehouden met huilen en lag nu in Isabels armen wat na te snikken.

‘Ik zie geen uitwendige verwondingen en hij ziet er niet uit alsof hij iets onder de leden had. Hij kan nooit lang stuurloos hebben rondgedobberd... Niet te geloven.’ Hij zweeg even. ‘Neem jij de baby mee naar binnen, Izz, dan ga ik iets zoeken om het lichaam mee te bedekken.’

‘Maar, Tom...’

‘Het zou een duivels karwei zijn om hem mee naar boven te sjouwen. We kunnen hem beter laten liggen tot er hulp komt. Maar ik wil niet dat er vogels of vliegen bij hem kunnen komen; ik heb nog wat zeildoek in de schuur liggen.’ Hij sprak rustig, maar zijn handen en gezicht voelden ijskoud en oude schaduwen verdreven de heldere naarszon.

Janus Rock was tweeënhalve kilometer groen, met genoeg gras om de paar schapen en geiten en het handjevol kippen te voeden en voldoende teelaarde voor een eenvoudige moestuin. De enige bomen waren twee hoog oprijzende coniferen, geplant door de arbeiders uit Point Partageuse die het vuurtorenstation meer dan dertig jaar eerder, in 1889, hadden gebouwd. Een groepje oude graven herinnerde aan een schipbreuk lang daarvoor, toen de *Pride of Birmingham* op klaarlichte dag op de gulzige rotsen was gelopen en was vergaan. Op zo’n zelfde schip was later vanuit Engeland de lichtinstallatie zelf hiernaartoe gebracht, trots voorzien van de naam *CHANCE BROTHERS*, een garantie voor de meest geavanceerde technologie van die tijd, die op elke plek kon worden geïnstalleerd, hoe onherbergzaam of moeilijk te bereiken ook.

De stromingen sleepten van alles binnen: wrakstukken, theekisten, walvisbaleinen, rommel kolkend alsof het tussen twee propellers werd voortgedreven. Alles kwam op een gegeven moment boven water, op zijn eigen moment, op zijn eigen manier. Het vuurtorenstation stond stevig in het midden van het eiland en het huisje van de vuurtorenwachter en de bijgebouwen stonden in elkaar gedoken naast de vuurtoren zelf, geïntimideerd door decennia striemende windvlagen.

In de keuken zat Isabel aan de oude tafel, met de in een donzige gele deken gewikkelde baby in haar armen. Bij het binnenkomen veegde Tom langzaam zijn voeten op de mat en legde een eeltige hand op haar schouder. ‘Ik heb die arme stakker toegedekt. Hoe is het met de kleine?’

‘Het is een meisje,’ zei Isabel met een glimlach. ‘Ik heb haar in bad gedaan. Ze ziet er gezond uit.’

De baby keek met grote ogen naar hem op en dronk zijn blik in. ‘Wat zou er in vredesnaam in dat kleine koppie omgaan?’ vroeg hij zich hardop af.

‘En ik heb haar ook wat melk gegeven, hè, lieverdje?’ zei Isabel zachtjes, de zin voor de baby een vragende klank gevend. ‘O, Tom, ze is gewoon volmaakt,’ zei ze en ze kuste het kind. ‘God mag weten wat ze allemaal heeft moeten doorstaan.’

Tom pakte een fles cognac uit de grenenhouten kast en schonk een bodempje voor zichzelf in, dat hij in één teug achteroversloeg. Hij ging naast zijn vrouw zitten en keek hoe het licht over haar gezicht speelde terwijl ze de schat in haar armen zat te bewonderen. De baby volgde elke beweging van haar ogen, alsof Isabel zou ontsnappen als ze haar niet met haar blik zou vasthouden.

‘Och, klein ding,’ zong Isabel zachtjes, ‘arm, arm klein ding,’ toen de baby haar gezichtje naar haar borst draaide. Tom hoorde tranen in haar stem en voelde de herinnering aan een onzichtbare aanwezigheid tussen hen in de lucht hangen.

‘Ze vindt je lief,’ zei hij. En toen, bijna tegen zichzelf: ‘Doet me denken aan hoe het had kunnen zijn.’ Snel voegde hij eraan toe: ‘Ik bedoel... Ik bedoelde niet... Je kunt gewoon zien dat je ervoor geboren bent, dat bedoel ik.’ Hij streelde haar wang.

Isabel keek naar hem op. ‘Ik begrijp het, schat. Ik snap wat je bedoelt. Zo voel ik het ook.’

Hij sloeg zijn armen om zijn vrouw en het kind heen. Isabel kon de cognac in zijn adem ruiken. Ze fluisterde: ‘O, Tom, wat een geluk dat we haar op tijd hebben gevonden.’

Tom kuste haar en drukte toen zijn lippen op het voorhoofd van de baby. Zo bleven ze een hele tijd met z’n drieën zitten, tot het kind zich begon te roeren en een vuistje onder het dekentje vandaan stak.

‘Nou,’ zei Tom, terwijl hij opstond en zich uitrekte, ‘dan ga ik maar eens een bericht sturen en dat bootje melden; dan kunnen ze een boot sturen om het lichaam op te halen. En dit kleine duimelijntje.’

‘Nog niet!’ zei Isabel, terwijl ze de vingertjes van de baby pakte. ‘Ik bedoel, dat heeft toch geen haast. Voor die arme man is het toch te laat. En ik denk dat deze kleine schat voorlopig wel even genoeg heeft van boten. Wacht er nog even mee. Geef haar de kans om eerst even op adem te komen.’

‘Het duurt uren voor ze hier zijn. Maak je over haar maar geen zorgen. Je hebt haar al helemaal rustig gekregen, het arme kleintje.’

‘Laten we nog even wachten. Wat maakt dat nu uit?’

‘Het moet allemaal in het logboek, liefde. Je weet dat ik alles meteen moet noteren,’ zei Tom, want het behoorde tot zijn taken elke vermeldenswaardige gebeurtenis op of in de buurt van het vuurtorenstation te melden, van passerende schepen en het weer tot problemen met de apparatuur.

‘Je kunt het toch ook morgenochtend doen?’

‘Maar wat als het bootje afkomstig is van een schip?’

‘Het is een jol, geen reddingsvloep,’ zei ze.

‘Dan heeft de baby waarschijnlijk een moeder die ergens aan de wal haar haren uit haar hoofd staat te trekken van ongerustheid. Hoe zou jij je voelen als het jouw kindje was?’

‘Je hebt dat vest toch gezien. De moeder is waarschijnlijk overboord gevallen en verdronken.’

‘Lieveheer, we weten helemaal niets over de moeder. Of over wie de man was.’

‘Het is de meest waarschijnlijke verklaring, of niet soms? Zuigelingen lopen niet zomaar weg van hun ouders.’

‘Alles kan, Izzy. We weten het gewoon niet.’

‘Ik kan me anders niet voorstellen dat zo’n klein baby’tje er zonder haar moeder op uit gaat met een boot.’ Ze hield het kindje nog wat dichtert tegen zich aan.

‘Dit is een ernstige zaak. Die man is dood, Izz.’

‘En de baby leeft nog. Alsjeblieft, Tom.’

Iets in haar toon raakte hem en in plaats van tegen haar in te gaan, nam hij haar verzoek in overweging. Misschien was het goed voor haar om even een baby om zich heen te hebben. Misschien was hij haar dat wel verschuldigd. Het bleef even stil en Isabel keek hem aan in een zwijgende smeekbede. ‘Misschien, als het echt moet...’ begon hij, zich schoorvoetend gewonnen gevend, ‘zou ik tot morgenochtend kunnen wachten. Maar dan is het wel het eerste wat ik doe. Zodra de lamp uit is.’

Isabel kustte hem en kneep in zijn arm.

‘Dan ga ik nu maar gauw terug naar het lichthuis. Ik was net de dampbuis aan het vervangen,’ zei hij.

Terwijl hij het pad af liep, hoorde hij de melodieuze klanken van Isabels stem die zong: *‘Blow the wind southerly, southerly, southerly, blow the wind south o’er the bonnie blue sea.’* Hoewel het een welluidende melodie was, voelde hij zich niet echt gerustgesteld toen hij de trappen van de toren beklom, worstelend met een eigenaardig ongemakkelijk gevoel over de concessie die hij zojuist had gedaan.